

“Ναυσικάα, τί νύ σ’ ὄδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ; 25
 εἶματα μὲν τοι κείται ἀκηδέα σιγαλόεντα,
 σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρῆ καλὰ μὲν αὐτὴν
 ἐννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχέιν οἷ κέ σ’ ἄγωνται.
 ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
 ἐσθλή, χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. 30
 ἀλλ’ ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ’ ἧοὶ φαινομένηφι·
 καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ’ ἔψομαι, ὄφρα τάχιστα
 ἐντύναι, ἐπεὶ οὗ τοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσειαι·
 ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἔστι καὶ αὐτῆ. 35
 ἀλλ’ ἄγ’ ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρὸ
 ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἧ κεν ἄγῃσι
 ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα.
 καὶ δὲ σοὶ ὄδ’ αὐτῆ πολὺ κάλλιον ἢ ἐπόδεσσι
 ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόλης.” 40
 Ἡ μὲν ἄρ’ ὡς εἰποῦσ’ ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὔλυμπόνδ’, ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι· οὐτ’ ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ’ ὄμβρω
 δεύεται οὔτε χιῶν ἐπιπίλνεται, ἀλλὰ μάλ’ αἶθρη
 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ’ ἐπιδέδρομεν αἴγλη· 45
 τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.
 ἔνθ’ ἀπέβη γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κούρη.
 Αὐτίκα δ’ Ἡὼς ἦλθεν ἐθρόνος, ἧ μιν ἕγειρε
 Ναυσικάαν εὐπεπλον·

“Ὀὔτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
 πεφραδέμεν· δῆεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας
 δαίτην δαυνυμένους· σὺ δ’ ἔσω κίε μηδέ τι θυμῷ 50
 τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πάσῃ ἀμείνων
 ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
 δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχῆσαι ἐν μεγάροισιν·
 Ἀρήτη δ’ ὄνομ’ ἔστιν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκίων
 τῶν αὐτῶν οἷ περ τέκον Ἀλκίνοον Βασιλῆα. 55
 Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
 ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυνμέδοντος,
 ὅς ποθ’ ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσω βασιλεύεν.
 ἀλλ’ ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ’ αὐτός, 60
 τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγείνατο παῖδα
 Ναυσίθοον μεγάλθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἀνασσε·
 Ναυσίθοος δ’ ἔτεκεν Ῥηξήνορά τ’ Ἀλκινόου τε.
 τὸν μὲν ἄκουρον ἔοντα βάλ’ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἶην παῖδα λιπόντα 65
 Ἀρήτην· τὴν δ’ Ἀλκίνοος ποιήσατ’ ἄκοιτω,
 καὶ μιν ἔτισ’ ὡς οὐ τις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
 ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ’ ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσι.
 ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηται τε καὶ ἔστιν
 ἐκ τε φίλων παίδων ἐκ τ’ αὐτοῦ Ἀλκινόοιο 70
 καὶ λαῶν, οἳ μὴν ῥα θεὸν ὡς εἰσορόωντες
 δευδέχεται μύθοισιν, ὅτε στεῖχῃσ’ ἀνὰ ἄστρ.
 οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῆ δεύεται ἐσθλοῦ·
 οἰσὶν τ’ εὐφρονέησι καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
 εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ’ ἐνὶ θυμῷ, 75
 ἐλπωρῆ τοι ἔπειτα φίλους ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.”
 Ὡς ἄρα φωνήσασ’ ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 πόντον ἐπ’ ἀτρύγετον, λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινήν,
 ἵκετο δ’ ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυνάγνιαν Ἀθήνην, 80
 δῦνε δ’ Ἐρεχθῆος πυκνὸν δόμον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόου πρὸς δώματ’ ἴε κλυτά·

Iliad 2.546–556

Οἱ δ’ ἄρ’ Ἀθήνας εἶχον, ἐυκτίμενον πολλίεθρον,
 δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ’ Ἀθήνη
 θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζεῖδωρος ἄρουρα,
 καδ δ’ ἐν Ἀθήνης εἴσεν, ἐφ’ ἐν πίονι νηφί·
 ἔνθα δὲ μιν ταύροις καὶ ἀρνείοις ἰλάονται 550
 κούροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 τῶν αὐθ’ ἠγεμόνευ’ υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.
 τῷ δ’ οὐ πῶ τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ’ ἀνὴρ
 κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας·
 Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν· 555
 τῷ δ’ ἅμα πευτήκοιτα μέλαινα νῆες ἔποντο.